

پرچم‌ها و خاک آغشته به خون

بالزاک به ما گفت: «پشت هر ثروت بزرگی، جنایتی نهفته است.» ملت‌ها نیز از این قاعده مستثنی نیستند. پرچم‌هایشان بلند برافراشته شده‌اند، اما زیر آن‌ها خاک با خون کسانی که آواره، تسخیر یا نابود شده‌اند، آغشته است. ایالات متحده بر گورهای دسته‌جمعی بومیان آمریکایی ساخته شد، سرزمین‌هایشان دزدیده شد، ملت‌هایشان درهم شکسته شدند و خاکشان زیر ستارگان و نوارها فریاد می‌زند. اسرائیل بر نَکبَه بنا شد - فاجعه سال ۱۹۴۸، زمانی که بیش از ۷۰۰,۰۰۰ فلسطینی از خانه‌هایشان رانده شدند، روستاهایشان با خاک یکسان شد و خاکشان به پرچم دیگری اختصاص یافت.

این یک حادثه نبود. طراحی شده بود. ایرگون و لهی، گروه‌های شبه‌نظامی صهیونیستی، علیه فلسطینی‌ها و بریتانیایی‌ها ترور به راه انداختند. مناخم بگین - که بعدها نخست‌وزیر شد - در آن زمان تحت تعقیب‌ترین تروریست در فلسطین بود و جایزه‌ای ۱۰,۰۰۰ پوندی از MI5 برایش تعیین شده بود. تحت فرمان او، ایرگون بمب‌گذاری هتل کینگ دیوید در سال ۱۹۴۶ را انجام داد که ۹۱ نفر را کشت و در قتل‌عام دیر یاسین در سال ۱۹۴۸ مشارکت داشت که بیش از ۱۰۰ غیرنظامی کشته شدند. نیروهای صهیونیستی در طول جنگ بیش از ۴۰۰ روستای فلسطینی را تخریب کردند. این خاکی بود که اسرائیل در آن ریشه دواند.

و جنایت با تأسیس پایان نیافت - به سیاست تبدیل شد. فلسطینی‌هایی که زنده ماندند، تحت حاکمیت نظامی قرار گرفتند. تبعیدی‌ها هرگز اجازه بازگشت نیافتند. کرانه باختری با شهرک‌ها و دیوارها تکه‌تکه شد. غزه محاصره و خفه شد و مردمش صرفاً به خاطر وجودشان مجازات شدند. سازمان‌های حقوق بشری - عفو بین‌الملل، دیده‌بان حقوق بشر، بتسلم - این نظام را به آنچه هست نامیده‌اند: آپارتاید.

اکنون غزه به گورستان ادعاهای اخلاقی اسرائیل تبدیل شده است. تا اوت ۲۰۲۵، وزارت بهداشت غزه بیش از ۶۲,۰۰۰ مرگ تأیید شده را مستند کرده است، اجساد که پیدا و شناسایی شده‌اند. نزدیک به نیمی از آن‌ها کودکان هستند. اما این تنها لایه قابل مشاهده فاجعه است. ده‌ها هزار نفر دیگر زیر آوار محله‌های تخریب‌شده باقی مانده‌اند، نام‌هایشان ثبت نشده است. تعداد واقعی قربانیان تقریباً به یقین سه تا پنج برابر بیشتر است، واقعیتی که تنها زمانی روشن خواهد شد که روزنامه‌نگاران بین‌المللی، بازرسان سازمان ملل و کارشناسان پزشکی قانونی بالاخره به غزه راه یابند. اسرائیل جنایاتش را مانند نازی‌ها پنهان می‌کند - اما همان‌طور که تاریخ نشان داده، جنایت نمی‌تواند برای همیشه مخفی بماند. همان‌طور که ماشین کامل هولوکاست تنها زمانی آشکار شد که نیروهای متفقین وارد اردوگاه‌های کار اجباری شدند، قبرهای پنهان غزه نیز روزی به عظمت این جنایت گواهی خواهند داد.

نمادها نمی‌توانند از جنایت جان سالم به در ببرند

ما این را قبلاً دیده‌ایم. صلیب شکسته زمانی در هند، چین و سراسر جهان باستان نماد سعادت و خوشبختی بود. معابد و آثار هنری مقدس را برای هزاران سال زینت می‌داد. اما نازی‌ها آن را تصاحب کردند، بالای اردوگاه‌های مرگ برافراشتند و در نسل‌کشی غرقش کردند. امروز، صلیب شکسته در غرب قابل بازپس‌گیری نیست. معنای اصلی‌اش زیر خاکستر آشویتس دفن شده است.

پرچم اسرائیل اکنون با همان سرنوشت روبروست. زمانی به‌عنوان پرچم پناهگاهی برای مردمی تحت آزار و اذیت برافراشته شده بود، اما حالا بر فراز قتل‌عام‌ها، محاصره‌ها و دیوارهای آپارتاید حمل شده است. برای جهان، دیگر نماد بقا نیست - نماد سلطه و مرگ است. نوارهایش که زمانی قرار بود یادآور تالیت باشند، به خون کودکان غزه آغشته شده‌اند. ستاره‌اش که زمانی نماد ایمان بود، به نشانه‌ای از ستم تبدیل شده است.

و مانند صلیب شکسته، غیرقابل جبران است. آفریقای جنوبی پرچم دوران آپارتاید خود را کنار گذاشت، زیرا از ستم نژادی جدایی‌ناپذیر بود. پرچم کنفدراسیون در آمریکا اکنون به‌عنوان نماد برده‌داری و شورش علیه برابری شناخته می‌شود. تاریخ با پرچم اسرائیل نیز چنین خواهد کرد: نه به‌عنوان نماد امید، بلکه به‌عنوان پرچمی که زیر آن جنایت انجام شده است.

لکه‌ای غیرقابل جبران

این لکه تنها متعلق به اسرائیل نیست. به وجدان بشریت تعلق دارد. جهانی که اجازه داد غزه گرسنگی بکشد، بمباران شود و دفن شود، این شرم را به دوش خواهد کشید. همان‌طور که جنایات نازی‌ها اتهامی دائمی علیه جهانی است که برای مدت طولانی چشم خود را بست، غزه نیز حافظه جمعی ما را تسخیر خواهد کرد.

هیچ پرچمی، هیچ سرودی، هیچ سخنرانی با دقت ساخته شده‌ای نمی‌تواند این خون را بشوید. تاریخ به یاد خواهد آورد. و مقاومت نه تنها یک حق، بلکه - همان‌طور که برشت به ما آموخت - یک وظیفه خواهد ماند.

همان‌طور که کتاب مقدس هشدار می‌دهد: «چه کرده‌ای؟ صدای خون برادرت از زمین به سوی من فریاد می‌زند.» خاک به یاد می‌آورد. پرچم‌ها به یاد می‌آورند. و حسابرسی خواهد آمد.

منابع

- موریس، بنی. تولد دوباره مسئله آوارگان فلسطینی. انتشارات دانشگاه کمبریج، ۲۰۰۴.
- خالدي، وليد. همه آنچه باقی مانده است: روستاهای فلسطینی اشغال شده و خالی از سکنه توسط اسرائیل در سال ۱۹۴۸. مؤسسه مطالعات فلسطین، ۱۹۹۲.
- سگو، تام. ۱۹۴۹: اولین اسرائیلی‌ها. انتشارات فری پرس، ۱۹۸۶.
- آرشیو MI5، آرشیو ملی بریتانیا: جایزه برای مناخم بگین (۱۹۴۴-۱۹۴۵).
- پاپه، ایلان. پاکسازی قومی فلسطین. انتشارات وان‌ورلد، ۲۰۰۶.
- عفو بین‌الملل. آپارتاید اسرائیل علیه فلسطینی‌ها: نظام ظالمانه سلطه و جنایت علیه بشریت. ۲۰۲۲.
- دیده‌بان حقوق بشر. آستانه‌ای عبور شده: مقامات اسرائیلی و جرایم آپارتاید و آزار و اذیت. ۲۰۲۱.
- بتسلم. رژیم برتری یهودی از رود اردن تا دریای مدیترانه: این آپارتاید است. ۲۰۲۱.
- UN OCHA (دفتر هماهنگی امور بشردوستانه سازمان ملل). گزارش‌های بحران غزه، داده‌های تلفات ۲۰۲۳-۲۰۲۵.
- هلر، استیون. صلیب شکسته: نمادی غیرقابل جبران؟ انتشارات آل‌ورث، ۲۰۰۰.